

Biskoppens NYHEDSBREV

MARTS 2017

Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift

Kære menighed, menighedsråd og præster!

Om at befri gudstjenesten

Februar måned har, set fra min stol, været præget af domkirkens kirkespil, "Befri Gudstjenesten". Nogle af jer har måske selv overværet det, mens andre kun har læst om det. Men I har nok alle fået indtryk af, at stykket har kaldt på mange og forskellige reaktioner. I aviserne har indlæggene spændt lige fra vrede og vilde beskyldninger, over klog og konstruktiv kritik til stor begejstring.

Nogle finder, at stykket præsenterer en parodi på gudstjenesten med en forladiget gengivelse af trosbekendelse, nadver og prædiken. Andre – mest dem der selv har overværet forestillingen – synes der imod at der kastes et nyt og opklarende lys over de gamle led og ritualer, så man forstår dem på en ny måde.

Jeg har ikke tænkt mig at anmelde kirkespillet i det her nyhedsbrev. Men jeg kan i hvert fald konstatere, at rigtigt mange finder det alt andet end ligegyldigt med den gudstjeneste, kirkespillet handler om. Teater Svalegangen som har stået for manuskript og opførelse, siger selv, at de har ønsket den provokation, der fører til diskussion og eftertanke.

Hvad diskussionen angår, er det lykkedes for dem, må man nok sige. Hvad eftertanken angår, så afhænger den af, om diskussionen også kan blive konstruktiv, om vi bliver i vores skyttegrave, eller om vi, som det så ofte sker med den slags events, har glemt det hele om 14 dage.

Kirkespillet rykkede ikke så voldsomt meget på mine holdninger (som jeg gav udtryk for i det sidste nyhedsbrev). Men de meget delte meninger om stykket får mig til at spørge om de modsatrettede følelser, det fremkaldte, også vidner om et voksende skel i folkekirken? Et skel, på den ene side, mellem os, der er glade for gudstjenesten, som vi kender den så godt, og som vi gerne vil beholde den. Og, på den anden side, dem, der længes efter nogle nye og anderledes veje ind i den.

Hvad sidstnævnte gruppe angår så, tror jeg ikke, at de nødvendigvis ønsker, at vi skal gøre som i kirkespillet med ny trosbekendelse, kulinarisk nadverfejring eller debat i stedet for prædiken. Jeg tror nærmere, at mange ønsker lidt bedre at forstå, hvad det alt sammen betyder. Hvad betyder ordene i trosbekendelsen? Hvordan skal vi forstå trosbekendelsen? Hvad sker der i nadveren? Hvad betyder de store ord i præstens prædiken?

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
APRIL 2017**

Alle faggrupper betjener sig af et fagsprog. Også vi præster. Ikke fordi vi gerne vil, men fordi det kan være svært at lade være. Det er jo vores uddannelse. Men så meget desto mere skal vi hele tiden arbejde med, at det vi har at sige, bliver forstået af flest muligt. Vores prædikener og vores undervisning skal ikke forstene til et fagsprog, som kun dem der er kloge på kirken og gudstjenesten forstår. Det er noget vi alle arbejder rigtig meget med. Og som vi skal blive ved med at arbejde meget med. For det vi skal bringe videre er vigtigt. Meget vigtigt!

Vi skal arbejde stenhårdt for at undgå et skel mellem de indforståede og de udenforståede. For hvis der er noget den lutherske reformation lærte os, så er det, at det skel kan vokse sig så stort, at det bliver til en forståelseskloft. Dengang ville folk heller ikke finde sig i, at det gode budskab blev reserveret dem, der talte og forstod fagsproget. Dertil betød og betyder det for meget.

Men det er ikke præstens ansvar alene. Så langt fra endda. Det er en fælles opgave og et fælles ansvar for både præst og menighed. For nok er det menigheden, der kalder præsten, men det er også menigheden, der skal sige til, når de synes, at noget går hen over hovedet på dem, og spørge, når der er noget, de ikke forstår.

Og tro mig: I gør præsten og dermed jer selv som menighed en tjeneste, når I venligt beder om en nærmere forklaring. Det gør os klogere, og så strenger vi os lidt mere an med at udlægge det, vi gerne vil have, at I forstår og tager til jer.

Meget af det vi prædiker, kan selvfølgelig ikke forklares på samme måde, som at to plus to er fire, og at lærken synger, når det er forår. Hvor meget kan man i det hele taget forklare de bedste ting her i livet? Men vi kan udlægge efter bedste evne, hvad der siges og gøres i gudstjenesten, sådan at det måske bedre forstås med både hoved og hjerte og krop. Og sådan, at vi hører, at det har med både vores liv og død og tro, håb og kærlighed at gøre.

Så spørg din præst og slå selv ørerne ud. I bliver begge klogere af det. Måske I kan gøre det til et fast punkt på menighedsrådsmødet eller under kirkekaffen. På den måde kan vi vel yde et lille bidrag til at befri gudstjenesten fra, hvad der måtte hindre Guds møde med os i hans ord.

Mange gode hilsner

Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
APRIL 2017**